

което ще ти кажъ. Това нѣщо, което размышлява въ тебе, и беспрестанно мисли е душа-та ти.

И. А, мамо! колко ся радувамъ, че и азъ имамъ душа, и ты и Еленка. Ако да нѣмахме не можахме да ся разговаряме единъ съ другъ, и не можахме да обичаме единъ другыго. Но твоя-та душа, мамо, и душа-та Еленкина, приличатъ ли на мойж-тж?

М. Довечара, Иванчо, ще ти кажъ друго нѣщо за душж-тж. Сега е време да идемъ да обѣдуваме.

—0—

РАЗГОВОРЪ I.

Вечеръ-тъ Иванчо научи на майкж си, че му ся обѣща да му каже нѣщо за душж-тж. Майка му ся обѣща да му каже като си легне Еленка, и му каза да сѣдне на столъ-тъ, и да научи единъ малъкъ урокъ догдѣ тя да приспи Еленкж. Иванчо като добро дѣте, направи, както му каза майка му. А тя като ся върна, зѣ единъ столъ и сѣдна при него, та начна да ся разговаря така:

М. Иванчо! можешъ ли ми каза, какво нѣщо е душа-та?

И. Душа-та е едно нѣщо, което размышлява въ мене.

М. Ты, Иванчо, имашъ душж и тѣло, и азъ